

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt onsdag den 20. marts 2019

Sag 181/2018

Københavns Kommune
(advokat Anders Valentiner-Branth)
mod
A
(selv)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byrets fogedret den 26. januar 2018 og af Østre Landsrets 13. afdeling den 22. juni 2018.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Vibeke Rønne, Jan Schans Christensen og Kurt Rasmussen.

Påstand

Kærende, Københavns Kommune, har nedlagt påstand om, at parkeringsafgiften pålagt As køretøj den 30. september 2017, kl. 13.49, er pålagt med rette.

Sagsfremstilling

Den 30. september 2017 udstedte en parkeringsvagt fra Københavns Kommunes Center for Parkering en afgift til A for parkering ud over tidsbegrænsningen i området eller for at have parkeret med en urigtig indstillet parkeringsskive. På stedet gælder en tidsbegrænsning på 1 time i perioden fra kl. 8.00 til kl. 15.00. I den øvrige tid er området en betalingszone. Parkeringsskivens viser var indstillet til kl. 12.30. Afgiften blev pålagt kl. 13.49.

A klagede den 2. oktober 2017 over afgiften med henvisning til, at han via EasyParks parkeringsapp havde betalt for parkering fra kl. 13.30 til kl. 13.59.

Den 29. november 2017 fastholdt Københavns Kommune afgiften med henvisning til bl.a., at aktivering hos EasyPark ikke på samme måde som en parkeringsskive kunne dokumentere, hvornår køretøjet var parkeret, og at det var en forseelse i sig selv, at parkeringsskiven ikke var korrekt indstillet.

Parkeringsafgiftens berettigelse blev i medfør af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige § 18 forelagt fogedretten, som ved kendelse af 26. januar 2018 ophævede afgiften med henvisning til, at A, uanset at han ikke havde indstillet parkeringsskiven, ikke havde overtrådt § 3, stk. 1, i bekendtgørelse om parkeringsskiver, idet han på anden vis kunne dokumentere parkeringens begyndelsestidspunkt.

Sagen blev indbragt for landsretten, som ved kendelse af 22. juni 2018 stadfæstede fogedrettens kendelse. Af begrundelsen fremgår bl.a.:

”Ved kendelse af 9. marts 2017[6] i sagen B-1638-16 fastslog Østre Landsret, at den dagældende bestemmelse i § 1 i bekendtgørelse nr. 327 af 29. april 2003 om parkeringsskiver, hvis ordlyd i væsentlige svarer til den nugældende § 1, måtte fortolkes således, at der på steder med tidsbegrænset parkering ikke kunne stilles krav om anvendelse af parkeringsskive, hvis der var stillet krav om parkeringsbillet.

Nyaffattelsen af § 93 understøtter den retstilstand, som blev fastlagt i Østre Landsrets kendelse af 9. marts 2017, og bestemmelsen i § 93, stk. 1, må forstås således, at der på steder med tidsbegrænset parkering ikke kan stilles krav om anvendelse af parkeringsskive, hvis parkeringstidspunktet på anden måde er angivet af parkanten, f.eks. ved køb af en parkeringsbillet eller benyttelse af en elektronisk løsning til betaling for parkering.

Landsretten finder herefter, at A ved køb af den elektroniske parkeringsbillet har angivet parkeringens begyndelsestidspunkt i overensstemmelse med færdselslovens § 93, stk. 1, og bekendtgørelse om parkeringsskiver § 3, stk. 1.”

Anbringender

Københavns Kommune har anført navnlig, at As parkering skete på et sted og i en periode med tidsbegrænset parkering. Det følger af parkeringsskivebekendtgørelsen § 3, stk. 1, 1. pkt., at A var forpligtet til at indstille parkeringsskivens viser på tidspunktet for parkeringens

begyndelse. Det gjorde han ikke. Parkeringsskiven viste derfor, at parkeringen var begyndt kl. 12.30, som derfor blev anset for starttidspunktet, jf. bekendtgørelsens § 6, stk. 1, 2. pkt.

Det var derfor berettiget, at A kl. 13.49 blev pålagt en parkeringsafgift, jf. færdselslovens § 93, stk. 1, og § 121, stk. 1, nr. 8. Parkeringsvagten havde ikke mulighed for at fastslå det tidspunkt, hvor bilen faktisk var parkeret. Parkeringsvagtens eneste mulighed var at se på parkeringsskiven.

Hvis der ikke er krav om indstilling af parkeringsskiven, såfremt en bilist har købt parkeringstid, åbner det op for omgåelse. Hvis en bilist kl. 10.00 parkerer i et område med tidsbegrænsning på 1 time og indstiller parkeringsskiven korrekt, kan denne, f.eks. under et møde der trækker ud, kl. 10.55 købe 30 minutters parkeringstid via app'en. Parkeringsvagten konstaterer kl. 11.15 den ulovlige parkering i strid med tidsbegrænsningen, og pålægger en parkeringsafgift. Hvis der ikke stilles krav om at indstille parkeringsskiven, kan parkanten blot hævde, at han parkerede fra kl. 10.55, men glemte at indstille parkeringsskiven. Som dokumentation kan parkanten fremlægge den tilkøbte parkeringstid. Dermed kan den vedtagne adfærdsregulering i form af tidsbegrænsning ikke håndhæves.

Færdselslovens § 93, stk. 2, om undtagelsen fra pligten til at angive parkeringens begyndelsestidspunkt, gælder kun, hvis vejmyndigheden stiller en teknisk løsning til rådighed, som automatisk registrerer parkeringens begyndelse. Er det ikke tilfældet, følger det udtrykkeligt af bestemmelsens forarbejder, at der ikke gøres undtagelse fra bilistens pligt til at angive begyndelsestidspunktet. Der var ikke i den foreliggende sag en teknisk løsning, der muliggjorde automatisk registrering af parkeringens begyndelsestidspunkt.

Sagen adskiller sig fra landsrettens kendelse af 9. marts 2016 (UfR 2017.1955Ø), hvor landsretten nåede frem til, at den dagældende § 1 i parkeringsskivebekendtgørelsen forhindrede, at der for det samme sted var krav om anvendelse af parkeringsskive og parkeringsbillet. I nærværende sag gjaldt der alene på parkeringstidspunktet et krav om tidsbegrænset parkering. Hvis det er korrekt, at A parkerede kl. 13.30, var der intet krav om parkeringsbillet, idet parkering var gratis i den tidsbegrænsede periode på 1 time. Hvis A parkerede kl. 12.30, som indikeret af parkeringsskiven, kunne han ikke ved køb af parkeringstid forlænge perioden for,

hvor længe han kunne parkere lovligt det pågældende sted. Parkeringssskivebekendtgørelsen § 1 udelukker derfor ikke pålæggelse af en parkeringsafgift.

Selv hvis en fysisk parkeringsbillet eller en parkeringstilladelse anses for at være en angivelse af parkeringens begyndelsestidspunkt, kan køb af betalingstid, som kommunen ikke kan registrere i forbindelse med en parkeringskontrol, ikke anses for at være en ”angivelse” af parkeringens begyndelsestidspunkt i færdselslovens forstand.

A er ikke fremkommet med bemærkninger i forbindelse med sagens behandling for Højesteret.

Retsgrundlag

Færdselslovens § 93, stk. 1-4, er sålydende:

”§ 93. Parkanten har pligt til at angive, hvornår parkeringen er begyndt, hvis parkering er tidsmæssigt begrænset.

Stk. 2. Parkantens forpligtelse efter stk. 1 samt regler fastsat i medfør af stk. 3 gælder ikke, når vejmyndigheden stiller en teknisk løsning til rådighed, som automatisk registrerer parkeringens påbegyndelse.

Stk. 3. Transport-, bygnings- og boligministeren fastsætter regler om, hvordan parkanten kan angive tidspunktet for parkeringens begyndelse.

Stk. 4. Transport-, bygnings- og boligministeren godkender de tekniske løsninger, der er nævnt i stk. 2. Transport-, bygnings- og boligministeren kan henlægge godkendelsen af tekniske løsninger til en anden offentlig myndighed eller en privat virksomhed.”

Bestemmelsen fik sin nuværende formulering ved lov nr. 693 af 8. juni 2017, som trådte i kraft den 1. juli 2017. I bemærkningerne til lovforslaget (Folketingstidende 2016-17, tillæg A, lovforslag nr. L 141) hedder det bl.a.:

”Med lovforslaget sker der endvidere en teknologisk modernisering af reglerne om tidsbegrænset parkering. Med de udfordringer, der er med fremkommeligheden i de store byer, er det vigtigt, at vejmyndighed og politi får lette og moderne hjælpemidler til at sikre fremkommeligheden og fastholde en hensigtsmæssig udnyttelse af vejarealerne.

Teknologien er således løbet fra brug af parkeringsskive som eneste markering af, hvornår en parkering påbegyndes. Derfor foreslås det, at der ikke længere stilles krav om benyttelse af parkeringsskive, hvor adgangen til parkeringen er tidsmæssigt begrænset, men at transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvordan angivelse af parkeringens påbegyndelse kan ske og fra hvilket tidspunkt. Det er på den baggrund hensigten, at reglerne skal afspejle, at eksempelvis flere kommuner alle-

rede i dag benytter en lang række teknologiske muligheder for parkeringsbetaling efter vejloven, og gerne vil udnytte disse muligheder inden for færdselslovens område. Det foreslås endvidere, at transport-, bygnings- og boligministeren ligeledes bestemmer, at registrering af parkeringstidspunktet kan foranlediges af vejmyndigheden ved benyttelse af en teknisk løsning.

...

2.3. Tidsbegrænset parkering

2.3.1. Gældende ret

Af færdselslovens § 93 fremgår det, at på steder, hvor adgangen til parkering er tidsbegrænset, kan transport-, bygnings- og boligministeren bestemme, at parkering af motorkøretøjer kun må ske ved benyttelse af parkeringsskive. Dette er nærmere reguleret i bekendtgørelse nr. 1529 af 9. december 2016 om parkeringsskiver (parkerings-skivebekendtgørelsen).

2.3.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med forslaget lægges der op til, at der ikke længere stilles krav om benyttelse af parkeringsskive, hvor adgangen til parkeringen er tidsmæssigt begrænset, men at transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilke krav der stilles til tidsangivelsen, samt at tekniske løsninger kan benyttes til registrering af parkeringstidspunktet. I medfør af den foreslåede bestemmelse udstedes der en bekendtgørelse, som fastsætter de nærmere regler vedrørende tidsbegrænset parkering. Bekendtgørelsen skal afløse den gældende bekendtgørelse om parkeringsskiver.

Det foreslås endvidere, at parkantens forpligtelse til at angive, hvornår parkeringen er påbegyndt, ikke gælder i den situation, hvor en vejmyndighed stiller en teknisk løsning til rådighed, som automatisk registrerer parkeringens påbegyndelse uden parkantens involvering. Transport-, bygnings- og boligministeren skal dog godkende sådanne tekniske løsninger.”

I bemærkningerne til lovforslagets § 93 hedder det bl.a.:

”§ 93 omhandler ikke længere specifikt parkeringsskiver og har derfor fået ny overskrift, som bedre dækker bestemmelsens indhold.

Det foreslås i *stk. 1*, at parkanten har pligt til at angive, hvornår parkeringen er begyndt, hvis den er tidsmæssigt begrænset. Med forslaget pålægges parkanten fortsat at angive, hvornår parkeringen er påbegyndt, men det fremgår ikke længere af bestemmelsen, at det skal ske ved at benytte en parkeringsskive.

I *stk. 2* foreslås det, at parkantens pligt for at sørge for en korrekt tidsangivelse, ikke skal gælde, når vejmyndigheden stiller en anden teknisk løsning til rådighed, hvis denne løsning foretager tidsregistreringen automatisk, dvs. uden involvering fra parkanten. Hvis den tekniske løsning er ude af drift, kan der ikke stilles krav om, at parkanten på anden måde skal sørge for en tidsangivelse af parkeringens påbegyndelse, medmindre dette er tydeligt tilkendegivet på stedet inden parkeringens påbegyndelse.

Hvis den tekniske løsning er af en art, hvor det er påkrævet, at parkanten foretager en handling, eksempelvis trækker en billet eller indtaster køretøjets registreringsnummer, vil forslaget stk. 1 finde anvendelse. Det vil dog ikke være gældende i det tilfælde, hvor den tekniske løsning er ude af drift eller i øvrigt ikke fungerer korrekt.

I medfør af *stk. 3* kan transport-, bygnings- og boligministeren fastsætter regler om, hvordan parkanten kan angive tidspunktet for parkeringens begyndelse, herunder evt. også på andre måder end ved benyttelse af en parkeringsskive.”

Med hjemmel i bl.a. færdselslovens § 93 udstedte transport-, bygnings- og boligministeren den 9. december 2016 bekendtgørelse nr. 1529 om parkeringsskiver. Bekendtgørelsen blev ændret ved bekendtgørelse nr. 837 af 23. juni 2017, således at den er udstedt med hjemmel i bl.a. færdselslovens § 93, stk. 3. Bekendtgørelsen er senest ændret ved bekendtgørelse nr. 849 af 21. juni 2018. Af bekendtgørelsen fremgår bl.a.:

”§ 1. På steder, hvor adgangen til parkering er tidsbegrænset, og hvor der ikke er stillet krav om parkeringsbillerter og/eller parkeringstilladelser, må kun parkeres biler, som er forsynet med parkeringsskiver.

...

§ 3. Påbegyndes parkeringen i en periode, hvor adgangen til parkering er tidsbegrænset, skal parkeringsskivens viser indstilles på tidspunktet for parkeringens begyndelse. Begyndelsestidspunktet angives som udløbet af det kvarter, inden for hvilket parkeringen fandt sted.

Stk. 2. Påbegyndes parkeringen før en periode med tidsbegrænsning og fortsætter ind i denne, skal viseren indstilles på tidspunktet for parkeringens begyndelse eller det tidspunkt, da tidsbegrænsningen begynder.

...

§ 6. Parkeringen skal bringes til ophør senest ved udløbet af den parkeringsfrist, der gælder på stedet. Når parkeringen er påbegyndt i den tidsbegrænsede periode regnes fristen fra det tidspunkt, der skal være angivet på parkeringsskiven. Når en parkering fortsætter ind i den tidsbegrænsede periode, regnes fristen fra tidsbegrænsningens begyndelse.”

Højesterets begrundelse og resultat

På det sted, hvor A parkerede, gjaldt der på det pågældende tidspunkt en tidsbegrænsning på 1 time. A har forklaret, at han i forbindelse med parkeringen ikke indstillede bilens parkeringsskive, men at han købte parkeringstid via en parkeringsapp.

Sagen angår for Højesteret, om A ved købet af parkeringstid har angivet tidspunktet for parkeringens begyndelse i overensstemmelse med færdselslovens § 93, stk. 1.

Det følger af færdselslovens § 93, stk. 1, at en parkant i et område, hvor parkering er tidsmæssigt begrænset, har pligt til at angive, hvornår parkeringen er begyndt. Efter § 93, stk. 3, fastsætter transport-, bygnings- og boligministeren regler om, hvordan parkanten kan angive tidspunktet for parkeringens begyndelse.

Med hjemmel i § 93, stk. 3, har ministeren udstedt bekendtgørelse nr. 1529 af 9. december 2016 om parkeringsskiver (parkeringsskivebekendtgørelsen) med senere ændringer. Det følger af bekendtgørelsens § 1, at der på steder, hvor adgangen til parkering er tidsmæssigt begrænset, og hvor der ikke er stillet krav om parkeringsbilletter eller parkeringstilladelser, kun må parkeres biler, som er forsynet med parkeringsskiver. Begyndes parkeringen i en periode, hvor adgangen til parkering er tidsbegrænset, skal parkeringsskivens viser i medfør af bekendtgørelsens § 3, stk. 1, angive udløbet af det kvarter, hvor parkeringen fandt sted.

Ministeren har ikke på nuværende tidspunkt udstedt andre regler om, hvordan parkanten kan angive parkeringens begyndelsestidspunkt.

Højesteret finder, at parkeringsskivebekendtgørelsen angiver den måde, en parkant kan angive tidspunktet for parkeringens begyndelse i et område med tidsbegrænset parkering. Det er ubestridt, at denne ikke er overholdt. Afgiften er derfor pålagt med rette i henhold til færdselslovens § 121, stk. 1, nr. 8.

Højesteret bemærker, at køb af parkeringstid via den anvendte parkeringsapp ikke udgør en teknisk løsning efter færdselslovens § 93, stk. 2, idet app'en ikke automatisk registrerer parkeringens begyndelse uden parkantens involvering.

Højesteret tager herefter Københavns Kommunes påstand til følge.

Efter sagens karakter ophæves sagens omkostninger.

Thi bestemmes:

Parkeringsafgiften pålagt As køretøj den 30. september 2017, kl. 13.49, er pålagt med rette.

Ingen part skal betale sagsomkostninger til den anden part.

Kærefgiften for landsret og Højesteret tilbagebetales.